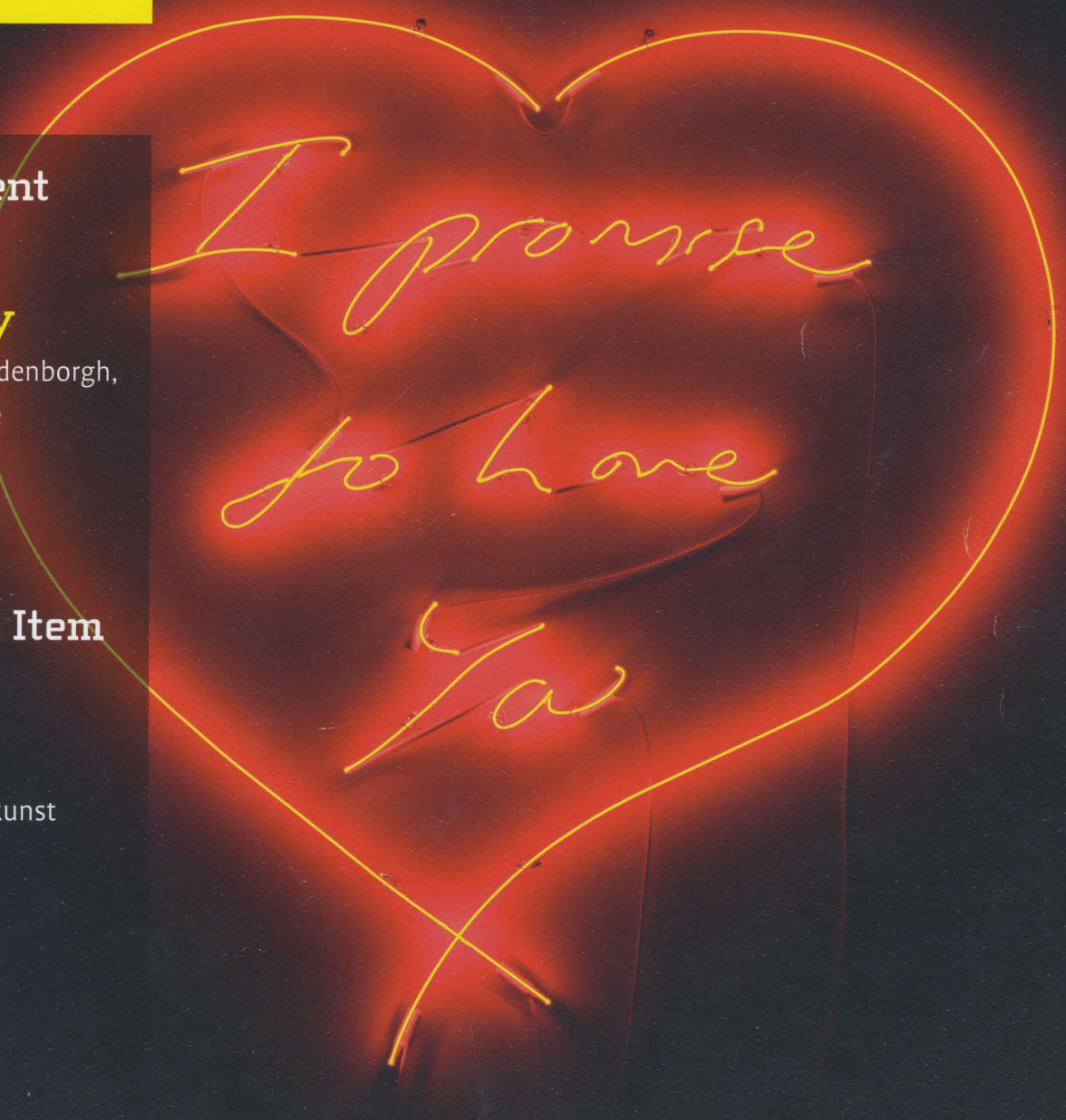

Kunstbeeld
35 jaar!
Elke maand een gratis
kunstwerk!

Signalement

mid Tsvetkov

Coverstory

erview Joop van Caldenborgh,
jaar Caldic Collectie

Portfolio

gor Hildebrandt

Collector's Item

arten Dekker

Opinie

karaktermoord op kunst

Essay

ezo politiek?

en verder

ian Ghenie

nsen met Picasso

Rotterdam

Gray

€ 10

Tien jaar aankopen van Joop van Caldenborgh

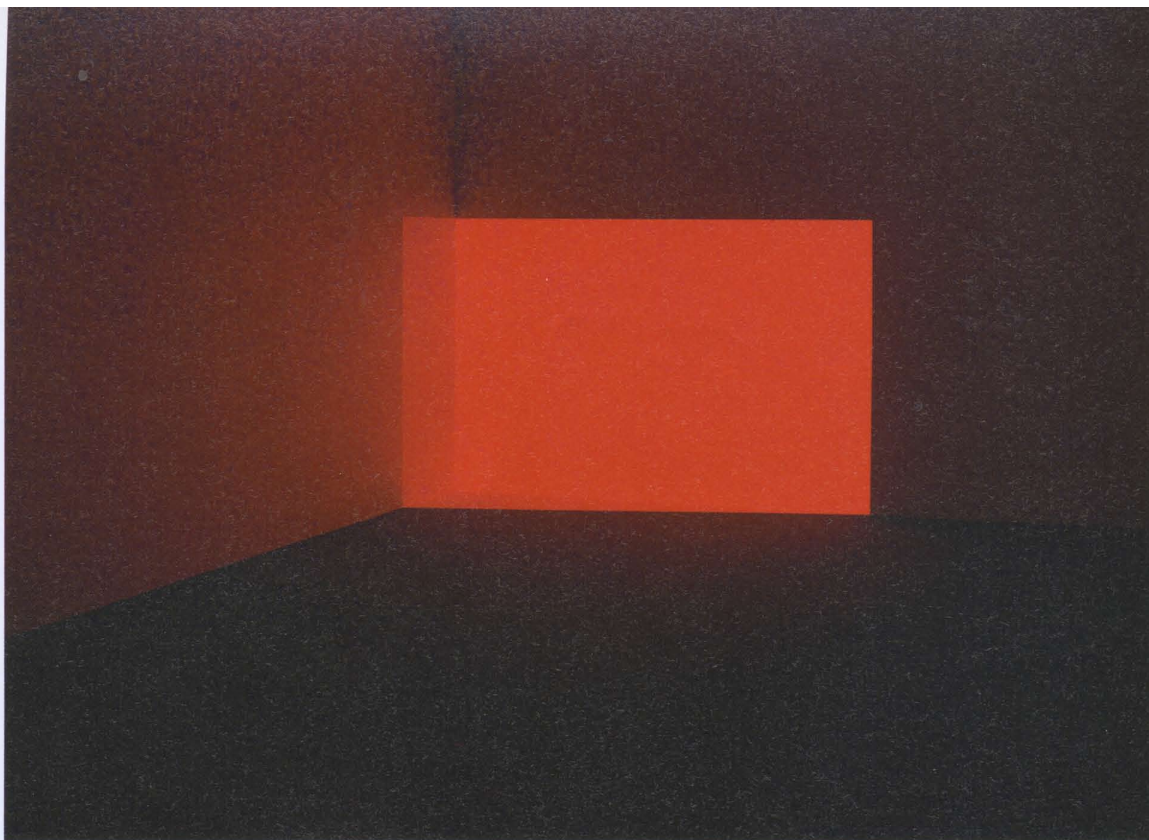
Liever een Serra dan een Ferrari

Roos van Put | De Caldic Collectie bestaat veertig jaar, reden voor een *grote tentoonstelling in de Kunsthal. Een interview met Joop van Caldenborgh*, een humoristische en bevlogen verzamelaar, die recht voor zijn raap is en die, wanneer hij eenmaal iets in zijn kop heeft, daar niet meer vanaf te brengen is.

→ James Turrell,

Arco Red, 1968, licht-
projectie, afmetingen
variabel, Courtesy
Caldic Collectie

galeriehouders niet aan mij willen verkopen, maar ik ben wel zeer gevoelig voor de wijze waarop galeriehouders met mij omgaan.”

VROEG STADIUM

Kenmerkend voor de kunstcollectie van Joop van Caldenborgh is het gegeven dat hij kunstenaars al in een vroeg stadium aankoopt, vaak nog voordat ze bij het publiek bekend zijn. Een recent voorbeeld is een stilleven van Niels Broszat, en eerder Jan Schoonhoven, die hij verwierf in een periode dat deze absoluut niet populair was. In de salon waar wij het gesprek voeren, hangen er twee. Hij laat me weten dat deze werken toch wel zijn favorieten zijn. Ook al wijst hij me licht terecht, als ik hem vraag naar zijn favoriete werk uit zijn collectie: “Dat is zoiets als vragen wie je liefste kind is!” Ook Damien Hirst kocht hij al vroeg. “Die is pas later beroemd geworden. Ik koop iets en het maakt me niet uit of het wat wordt of niet. Ik vind het leuk en klaar is Kees. Maar natuurlijk laat ik me ook beïnvloeden, door galleries, door bladen zoals Kunstbeeld, door internationale kunstbladen. “Het *‘buying by the ear’* wat sommige verzamelaars doen is hem volstrekt vreemd. “Natuurlijk kun je fouten maken, maar het kan me niks schelen wat mensen ervan vinden. Ik vind het leuk om zelf te ontdekken en de aankopen te doen. Dan is het natuurlijk wel fijner als de pers er positief over schrijft. Maar als dat niet zo is, kan me dat ook niks schelen. Als je een beetje exhibitionistisch wordt, roep je dat over je af. Voormalig directeur van de Kunsthal Wim van Krimpen heeft mij wel eens gevraagd of hij een tentoonstelling mocht maken met mijn miskopen. Ik heb geantwoord dat dit niet mogelijk was, omdat al die kunstenaars nog leven!”

Zonder twijfel een geweldige aanwinst is het werk *Per Benedetto* (2009) van Berlinde De Bruyckere. Van Caldenborgh kocht het in Italië, vlakbij de plek rondom Sienna, waar hij een tweede huis heeft. “In een nabij gelegen kloosterkerk werd een vijftiende-eeuws kruisbeeld gerestaureerd. Berlinde De Bruyckere werd gevraagd om die lege plek tijdelijk op te vullen. Ik zag het daar en heb het gekocht. Ik heb in die omgeving ook een Italiaanse galerie waar ik regelmatig koop, dat is Galleria Continua, in San Gimignano. Hij heeft Anish Kapoor, Mona Hatoum, Hans Op de Beeck, Pistoletto. De galerie is gevestigd in een oude bioscoop, fantastisch.”

Hierna gaat het gesprek bijna als vanzelfsprekend richting architectuur

van musea, waarover Van Caldenborgh, hoe kan het ook anders, een zeer uitgesproken mening heeft. “Het Guggenheim Bilbao is verschrikkelijk, dat gebouw is alleen voor de architect zelf gebouwd. Guggenheim New York is weliswaar prachtig, maar voldoet niet als museum. Door de draaiingen word je misselijk en de schilderijen moet je bijna met een schuin hoofd bekijken zodat je pijn aan je nek hebt als je weer buiten staat. Het Louisiana in Humlebæk vind ik geweldig. Net als de Frick Collection in New York.”

EIGEN MUSEUM?

Zou hij in zijn stoutste dromen fantaseren over een eigen museum, dan zou hij er wel voor zorgen dat de architectuur de collectie recht doet. Daarnaast moet een bezoek aan een museum een belevenis zijn, waar ook kunst en natuur elkaar ontmoeten, waar je graag lang wil blijven genieten van kunst. Bovendien moet een museum gemakkelijk te bereiken zijn, aldus Van Caldenborgh. Kies je voor een grote stad in Nederland, dan is bijvoorbeeld de oude bioscoop Metropool in Den Haag (net buiten het centrum, nu verbouwd tot appartementencomplex) naar zijn mening al te ver uit de loop.

Als voorzitter van het bestuur van het Gemeentemuseum Den Haag is hij goed geïnformeerd over musea en de komende bezuinigingen. “Ik vind het goed dat de overheid de kunst stimuleert en daar ook gelden voor beschikbaar stelt, maar het is de vraag of de mate waarin dat gebeurt nu nog productief is. Ik denk wel dat het beter is om die bezuinigingen geleidelijk aan door te voeren, zodat de kunstinstellingen hun weg kunnen vinden. In landen waar niet zo gesubsidieerd wordt als hier in Nederland zie ik fantastische kunst, maar we hoeven de Verenigde Staten niet te kopiëren. Het cultureel besef is daar volledig anders. Zie je het voor je dat welgestelde lieden hun naam in marmer laten beitelen? Die kopen liever Porsches en Ferrari’s. Als ik daar dan wat van zeg, krijg ik te horen: ‘Bij jou hangen ze aan de muur!’” ■

‘I promise to love you’, Caldic Collectie 2000-2010, 5 feb. t/m 15 mei 2011, Kunsthal, Westzeedijk 341, Rotterdam, www.kunsthal.nl. Bij de tentoonstelling, van werken die zijn aangekocht in de periode 2000-2010, wordt een gelijknamige catalogus uitgegeven.